

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

derved faar en betydelig Formindskelse af Indtægterne, selv om de faar højere Priser for deres Varer.

Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen Berettigelse i de Udtalelser, det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer har fremsat angaaende dette Spørgsmaal, det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, der ikke vil stemme for Lovforslaget, hvis han ikke faar Sikkerhed for, at Brødpriserne holdes nede; det kan, som sagt, kun ske paa den Maade, at man gennem Beskatning af de største Indkomster og Formuer skaffer Midler frem til Dækning af de Udgifter, her er Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Kristen Amby sammenligner Brødpriserne og Arbejdspriserne i 1925 med nu, glemmer det ærede Medlem den Situation, vi befinder os i: at vi skal være selvforsynende med Rug til Fremstilling af Rugbrød. Det er i høj Grad dette, der bidrager til Forhøjelsen. Som jeg allerede har sagt, maa man regne med, at ca. 18 Øre af Forhøjelsen løber paa, fra Landmændene afleverer Rugen, til den gaar ind i Møllerens Kværn; man kan ikke opkøbe Rug hos Landmændene først paa Vinteren for at være sikker paa at faa den og saa oplagre den, tørre den, forrente Beløbet og i det hele taget afholde de Udgifter, denne Ordning — som er nødvendig — medfører, uden Penge, det er ugørligt. Derfor var det, jeg for mit Vedkommende ikke ønskede at gaa ind i Opkøb til Statslagre i Fjor, Afleveringspligt o. lign., thi saa længe der var Sandsynlighed for, at man kunde købe udefra, vilde det være billigere at gaa den Vej. I Aar har vi imidlertid intet Valg, vi maa tage den Rug, vi har herhjemme, og vi maa betale den paa den ene eller den anden Maade.

Til Slut vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at jeg har ikke henvist Spørgsmaalet om de allerdaarligst stillede og Lønmodtagerne til Arbejds- og Socialministeren og sagt, at jeg intet kender til Sagen, nej, jeg har sagt, at Ministeriet har henvist Spørgsmaalet til Arbejds- og Socialministeren med Henstilling om at udarbejde Lovforslag, der gaar ud paa at dække de Udtalelser, jeg for en Maanedes Tid siden fremsatte ved Kornlovsforslagets Behandling.

Oluf Pedersen: Det staar for mig saadan, at en Kornordning var nødvendig, og at det ogsaa var nødvendigt at gaa til de Kornpriser, der blev fastsat, og den Prisstigning paa Rugbrødet, som følger af de højere Kornpriser, maa vi bøje os for. Man

kan selvfølgelig ikke medvirke til det ene og saa være mod det andet. Kornordningen var nødvendig, fordi Hovedspørgsmaalet er at skaffe Brød til den danske Befolkning, og hvis man ikke havde gennemført den, vilde der være Fare for noget, der var meget værre end den Prisstigning, der er Tale om for Brødet. Jeg har imidlertid den Opfattelse, — og de Udtalelser, Ministeren har fremsat, har ikke ændret den —, at der sker en for høj Stigning for Brødet i Forhold til Prisstigningen for Kornet, men det bliver der jo nok Lejlighed til at undersøge nærmere; jeg forstod ogsaa Ministeren saadan, at der kunde være en Mulighed for, at vi kunde slippe med en mindre Forhøjelse paa Rugbrødet.

Selve dette Lovforslag omfatter jo en Afgift af Hvede og Hvedemel, som skal bruges til Nedsættelse af Prisen paa Rugbrødet. Det synes jeg ikke har nogen videre Betydning. Ved Afstemningen om det Lovforslag af tilsvarende Karakter, som blev gennemført i September 1939, undlod Retsforbundet at stemme, og det vil vi sikkert ogsaa gøre i det her foreliggende Tilfælde, hvilket jeg ogsaa mener fremgik tydeligt af de Udtalelser, jeg fremsatte, selv om det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ikke kunde forstaa dem. Det behøver jo nu engang ikke at være min Skyld. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen stod helt uforstaaende over for, at jeg i Forbindelse med Brødprisen havde talt om en Nedsættelse af Mælkeprisen. Det har den naturlige Begrundelse, at jeg anser visse Prisstigninger for at være uundgaaelige. Jeg mener, at vi ikke skal sætte ind mod de uundgaaelige Prisstigninger, men det, vi skal, er at sørge for, at der sker tilsvarende Nedgang i andre Udgifter, og det er der Mulighed for, naar man opererer med en Udbygning her i Landet, en nødvendig Udgift til visse Særinteresser, som drejer sig om 500—600 Kr. pr. Familie i alt Fald.

Der er noget at sætte ind over for! Og naar man her taler om, at vi skal prøve paa at undgaa en højere Brødpris ved at paalægge nye Skatter, saa siger jeg: Nej, det, som vi trænger til over for de høje Brødpriser, det er ikke Skatteforøgelse, men det er en Nedsættelse af Skatterne, det er lige det modsatte.

Alle er klar over, at det Indgreb, som her finder Sted, giver en Omkostning, som er helt ekstra. Det kan man ikke slippe for. Naar Staten skal gribe ind og oplagre Korn, er det dyrere, end hvis Landmanden har det hjemme, det giver større Omkostninger paa alle Maader, men den Omkostning maa